

Arrest

nr. 335 743 van 7 november 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 17 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. WOLSEY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Palestijnse origine te zijn, diende een verzoek om internationale bescherming in op 30 oktober 2023.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 4 juni 2025. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 4 juli 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- Lidstaat die luidt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatloze Palestijn. U werd geboren op [...] 1997 in Jeddah, Saoedi-Arabië. Ook uw ouders zijn beiden geboren in Saoedi-Arabië. U heeft geen familie in Palestina, enkel in Saoedi-Arabië. Uw vader werkt er als ingenieur van medische apparatuur. U heeft twee broers en twee zussen. U bent zelf nooit in Palestina

geweest. In juni 2018 gingen uw ouders uit elkaar. Hierdoor verhuisden u, uw moeder en uw broers en zussen naar Turkije. Jullie verbleven hier legaal met een toeristenvisum dat ieder (half) jaar verlengd werd. U werkte enkele jaren in het zwart in Turkije. Uw broers werken in een restaurant en een patisserie. Omwille van de discriminatie en economische toestand besloot u om Turkije te verlaten in september 2022.

U kwam aan in Samos, Griekenland waar uw vingerafdrukken genomen werden op 26 september 2022. U werd bij aankomst hardhandig aangepakt door de Griekse politie en wilde hierdoor uw vingerafdrukken niet geven. Hierop werd u gedurende een maand opgesloten in het gesloten centrum van Samos. Op 19 oktober 2022 werden uw vingerafdrukken alsnog genomen en zo diende u een verzoek om internationale bescherming in. Hierop werd u overgeplaatst naar het open opvangcentrum van Samos. Op 23 november 2022 kreeg u via de verantwoordelijke van het opvangcentrum te horen dat u een verblijfsstatus kreeg in Griekenland. U moest naar de politie van Samos om een afspraak vast te leggen voor het aanvragen van uw fysieke verblijfsdocumenten. Deze afspraak zou pas plaatsvinden in april 2023.

Hierop besloot u om - in afwachting van uw verblijfskaart en reispas - naar Athene te gaan om er te werken. U kon afwisselend een paar dagen of weken werken, maar soms had u geen werk. In de periodes dat u geen werk had, had u geen verblijfplaats en moest u op straat overnachten. Van zodra u opnieuw wat gewerkt had, huurde u een kamer voor een week, tot uw geld opnieuw op was. Op 4 en 5 april 2023 keerde u terug naar Samos om uw reispas en verblijfskaart aan te vragen. Na één dag keerde u terug naar Athene, waar u later uw documenten zou mogen ophalen. U leefde in Athene vaak op straat en had niet altijd eten, waardoor u eten zocht in het afval. U kreeg van niemand financiële steun. Uw reispas werd uitgegeven rond 21 april 2023. Rond juni 2023 verkreeg u ook uw Griekse verblijfskaart (ADET) in Athene.

U probeerde zo veel mogelijk te werken en geld opzij te zetten voor uw vliegtuigticket naar België. Van zodra u dat geld verzameld had, kocht u een vliegtuigticket. Op 18 oktober 2023, zo een vier maanden na het ontvangen van uw Griekse documenten, reisde u per vliegtuig van Athene naar Frankrijk waar u een flibus nam naar België. U overnachtte nog enkele dagen bij een vriend in Antwerpen, alvorens u op 31 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

U kan niet terugkeren naar Griekenland omdat u zich daar probeerde te vestigen, maar dit lukte niet, waardoor u geen reden heeft om er te verblijven.

Uw zus, Leen, verhuisde rond april 2025 van Turkije naar Ierland waar ze haar echtgenoot vervoegde.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: Uw Palestijns paspoort met Egyptisch visum; uw geboorteakte; de paspoorten van uw gezinsleden; documenten van de UNRWA-registratie van uw familie; uw Belgische arbeidsovereenkomst; uw Griekse verblijfskaart dd. 23/11/2022 (ADET - origineel); uw Griekse reispas dd. 21/04/2023 (origineel); een psychologisch attest dd. 02/02/2024; registratiedocumenten Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand, moet er op worden gewezen dat in dit attest wordt aangegeven dat u verklaarde te lijden aan heropleving, herbeleving en angstsymptomen (document 8). Op basis van Beck Depression Inventory-I werd vastgesteld dat u zou lijden aan een depressie. Dit zou zich kunnen uiten met symptomen als onder andere pessimisme, sociaal isolement, moeheid, verlies van eetlust en zelfmoordgedachten. Echter kan hierbij opgemerkt worden dat het attest hierbij niet vermeldt welke van deze symptomen op u toepasbaar zijn. Verder werd er op basis van de Post Traumatic Stress Disorder Symptom Scale vastgesteld dat u zich in een staat van post-traumatische stress zou bevinden.

Hieraan werden verschillende symptomen verbonden die karakteriserend zijn voor deze problematieken. Nergens werd echter aangegeven in welke mate en op welke manier deze symptomen op u van toepassing zijn, noch in welke mate zij uw cognitieve capaciteiten zouden beïnvloeden. Er dient ook te worden opgemerkt dat na het uitvoeren van de tests het attest geen melding maakt van verdere psychologische opvolging die zou hebben plaatsgevonden. Bovendien blijkt na lezing van uw verklaringen zowel op de DVZ als tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS, dat u op genoegzame wijze over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U

was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren. U laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze uw psychische problematiek uw verklaringen zou hebben beïnvloed. Gezien het attest dateert van 2 februari 2024, een jaar en vier maanden voor het persoonlijk onderhoud, polst de protection officer naar uw huidige psychologische toestand (CGVS, p. 5-6). U verklaart hierbij dat u na het opstellen van het attest nog twee maal naar de psycholoog ging en dat u het psychologisch moeilijk had toen u in België aankwam, maar dat het intussen beter gaat met u. U spreekt bovendien in de verleden tijd wanneer het gaat over uw depressie (CGVS, p. 5-6). Gezien u geen psycholoog meer raadpleegt, u aangeeft dat u zich intussen beter voelt en u er in slaagt om samenhangende en duidelijke antwoorden te formuleren op uw vragen bij zowel de DVZ als op het CGVS, blijkt niet dat uw psychische problematiek het normale verloop van de asielprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn Eurodac search result, Eurodac Marked Record en het antwoorddocument van de Griekse Dublincel blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 10).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die

volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo’s actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun

individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties in het opvangcentrum, de Griekse politie sloeg u tweemaal en lachte u uit toen u bijna flauwviel en om een zoetigheid vroeg (CGVS, p. 9, 15 en 16) , moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Daarbij moet nog worden vastgesteld dat u op de DVZ aangaf dat een agent die u had geslagen wel degelijk werd ontslagen wegens zijn gedrag, wat in tegenspraak is met de idee dat de Griekse autoriteiten onverschillig zouden staan tegen zulk gedrag (Vragenlijst CGVS).

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden eerder beperkte aanvaring(en) met de daar aanwezige autoriteiten, moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

U verklaart met name dat u meerdere keren onderworpen werd aan identiteitscontroles door de Griekse politie waarbij u zich van al uw kleren moest ontdoen (CGVS, p. 16-17). Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u persoonlijk geïdendeerd werd door de Griekse politie omwille van racistische motieven. U zegt namelijk dat deze controles plaatsvonden op de plek waar u sliep in Athene tussen de drugsverslaafden, Grieken en andere nationaliteiten (CGVS, p. 17).

Het is echter erg waarschijnlijk dat de Griekse politie identiteitscontroles uitvoerde net omwille van de overlast die er plaatsvond door onder andere mensen die op straat overnachten en drugsgebruikers. Uit uw verklaringen blijkt dan ook veeleer dat u op ongelukkige wijze meermaals werd tegengehouden voor persoonscontroles die veelvuldig plaatsvinden in een onveilige wijk in de hoofdstad, dan dat u geïdendeerd werd door de politie omwille van racistische motieven.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (NPO, p. 16-17), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in [EU-lidstaat die bescherming verleende] geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier nog zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, sociale bijstand en gezondheidszorg, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdendeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is

met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Uit uw verklaringen en handelingen blijkt immers dat u nooit de intentie had om u in Griekenland te vestigen of er een toekomst uit te bouwen. Wanneer u bij de DVZ namelijk gevraagd wordt naar eerdere procedures internationale bescherming, verklaart u dat u in Griekenland gedwongen werd om vingerafdrukken af te staan, waarop u een erkenning kreeg, maar dat u dit allemaal niet wilde (Verklaring DVZ, punt 23). Ook uw verklaring dat u van 12/09/2022 tot 28/09/2022 in een gesloten centrum geplaatst werd in Griekenland omdat u weigerde om uw vingerafdrukken af te geven, tonen aan dat u Griekenland niet als eindbestemming voorzien had (Vragenlijst DVZ, punt 3.1 en 3.5). Dat u geen intentie had om uw rechten te doen gelden en een toekomst uit te bouwen in Griekenland na het ontvangen van uw status, blijkt verder uit uw verklaring dat u van zodra u hoorde dat Griekenland u een status toekende, van plan was om Griekenland te verlaten (CGVS, p. 11). Een verdere indicatie dat u een leven in Griekenland niet oprecht overwoog, blijkt uit het gegeven dat u het plan had opgevat om onmiddellijk na de ontvangst van uw reispas en verblijfskaart Griekenland te verlaten (CGVS, p. 12). De enige reden dat u dit niet onmiddellijk na het verkrijgen van uw reispas en verblijfskaart in juni 2023 deed, maar pas in oktober van dat jaar, blijkt uit financiële overweging te zijn (CGVS, p. 12). Het verwijt dat u in Griekenland niet de mogelijkheid krijgt om een leven op te bouwen, is dan ook onheus gezien dit nooit uw intentie was.

Wat betreft uw beweringen dat u in Athene regelmatig op straat sliep en eten uit het afval moest halen, kan vooreerst opgemerkt worden dat u erg bedenkelijke keuzes maakte qua geldbesteding (CGVS, p. 11 en 13). Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u bewust op straat woonde en soms geen plek huurde met het geld dat u verdiende zodat u dit geld kon opsparen en gebruiken om naar Samos te reizen en om uw paspoort te betalen (CGVS, p. 14). Hieruit blijkt andermaal dat uw enige intentie was om Griekenland zo snel mogelijk te verlaten, waardoor u het opsparen van uw verdiende geld om uw reis en reisdocumenten te bekostigen, belangrijker vond dan het zoeken van een dak boven uw hoofd.

Verder is het evenmin aannemelijk dat u van niemand enige financiële steun ontvangen zou hebben in uw periode in Griekenland na het verkrijgen van uw verblijfsdocumenten (CGVS, p. 14). Uw vader woont namelijk nog steeds in Saoedi-Arabië waar hij werkt als ingenieur van medische apparaten (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u nog één of twee keer per maand contact met hem heeft (CGVS, p. 8). Het is dan ook erg onwaarschijnlijk dat hij u, indien u daadwerkelijk uit vuilnisbakken moest eten, geen geld zou toesturen. Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat uw twee broers werken in Turkije en dat al uw nonkels en tantes in Saoedi-Arabië wonen (CGVS, p. 7, 8 en 9). Met dergelijk netwerk is het weinig aannemelijk dat u nooit financiële steun van iemand ontvangen zou hebben om u aan eten of onderdak te helpen. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uw zus intussen via gezinshereniging naar Ierland verhuisde, waardoor u in uiterste nood logischerwijze ook bij haar zou kunnen aankloppen (CGVS, p. 5). Moest u bovendien daadwerkelijk zo ver gekomen zijn dat u eten moest gaan zoeken in het afval, is het erg bizar dat u nergens hulp inschakelde om aan eten te geraken. Gevraagd of er organisaties of mensen waren bij wie u terecht kon voor voedsel, stelt u dat die er niet waren (CGVS, p. 14).

Gevraagd of u eventueel hulp kon krijgen bij een moskee of via andere vluchtelingen, stelt u dat u geen weet had van een moskee (CGVS, p. 14). Het is echter weinig aannemelijk dat u, die constant rondhing in "de straat van de Arabieren", zich nergens ging informeren naar hulporganisaties of liefdadigheid via de moskee (CGVS, p. 14). De blote bewering dat er simpelweg geen hulporganisaties zijn en u geen weet had van een moskee, weten dan ook allerminst te overtuigen. Moest u daadwerkelijk geen voedsel hebben, zou u zich logischerwijze via Arabieren hierover informeren, zeker gezien het ook via hen is dat u aan uw verscheidene jobs geraakte in Griekenland (CGVS, p. 13). Uw bewering dat u geen hulp van Arabieren kreeg omdat Arabieren elkaar niet helpen, raakt aldus kant noch wal (CGVS, p. 15). Hieruit kan enkel afgeleid worden dat u bewust een vertekend beeld van de werkelijkheid probeert weer te geven tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waarbij u veel geïsoleerder en hulpbehoevender pretendeert geweest te zijn, dan u in werkelijkheid was.

U verklaart verder nog dat u in Griekenland al last had van een lage bloedsuikerspiegel en buikklachten maar dat u geen medische zorg verkreeg omdat u het financieel moeilijk had en geen ziekteverzekering had (CGVS, p. 4-5). Uit onze informatie blijkt echter dat u toegang had tot (gratis) gezondheidszorg gezien u

beschikte over een AMKA (zie lager). Uit uw verklaringen kan bovendien afgeleid worden dat u geen medische zorg verkreeg in Griekenland omdat u er niet eens naar op zoek ging (CGVS, p. 4-5). Gevraagd of u medische hulp verkreeg via een hulporganisatie verklaart u simpelweg dat er in Athene geen hulporganisaties zijn voor zover u weet. Hieruit kan allerm minst afgeleid worden dat u medische zorg nodig had, dewelke u ontzegd werd.

Ook verklaarde u op het CGVS dat u in Griekenland al psychologische problemen kende, maar dat er daar geen mogelijkheden waren om een psycholoog te raadplegen (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt echter dat u in Griekenland regelmatig, gratis met een psycholoog sprak (DVZ Bijkomende vragen M-status Griekenland). Ook verklaarde u op de DVZ dat u in Griekenland een AMKA en een AFM verkreeg, maar dat u deze niet gebruikte en niet wist waar ze voor dienden (DVZ Bijkomende vragen M-status Griekenland). Gezien u de nodige stappen moest zetten om uw administratieve situatie in regel te krijgen kan aan dat laatste echter geen geloof worden gehecht (zie lager).

Uit uw verklaringen en de neergelegde documenten blijkt verder dat uw Griekse reis pas en uw Griekse verblijfskaart (ADET), dewelke u ondanks uw bewering op de DVZ dat uw ADET gestolen was, in originele vorm voorlegde op uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, nog steeds geldig zijn (Bijkomende vragen M-status Griekenland; CGVS, p. 5; documenten). Ook verklaarde u op de DVZ dat u eveneens beschikte over een AMKA en AFM in Griekenland (Bijkomende vragen M-status Griekenland). Gezien u op de DVZ verklaarde dat u wel een AMKA en AFM toegewezen kreeg, kan er van uit gegaan worden dat deze eveneens nog steeds geldig zijn bij terugkeer naar Griekenland.

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft, herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socioeconomic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). In de praktijk worden de gegevens van begunstigten die al stappen hadden ondernomen om een AFM te verkrijgen tijdens hun procedure en deze ook hadden verkregen, niet automatisch bijgewerkt door de autoriteiten nadat zij bescherming hebben gekregen.

Het is dus aan de begunstigde om een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor (DOY) om deze update te laten uitvoeren, op voorwaarde dat zij in het bezit zijn van een geldig ADET en hun woonadres kunnen aantonen (zie: Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Begunstigten die als asielzoeker geen AFM hebben verkregen, volgen een afzonderlijke procedure en worden doorverwezen naar de DOY. In dat geval wordt hen een geldig ADET of een geldig DADP gevraagd. Uit de objectieve informatie blijkt dat er geen problemen zijn bij de uitvoering van deze procedure (ibid.; en Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>).

Gezien u over een geldige AFM beschikt, blijkt aldus dat u in staat bent om de nodige stappen te ondernemen bij de Griekse autoriteiten. Uit objectieve informatie blijkt bovendien dat **"de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt"** (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, maart 2024, p. 20: "the AFM is automatically deactivated upon **the expiry of the ADET** and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 22 november 2025, is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als u stappen moet ondernemen om een vervangkaart van uw gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft u toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed.

Met betrekking tot het sociale zekerheidsnummer (AMKA) merkt het Commissariaat-generaal op dat uit objectieve informatie ook blijkt dat het pas wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt (AIDA/ECRE, Country Report: Greece. Update 2023, juni 2024, blz. 248: "According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit **expires**"). Uit de objectieve informatie blijkt duidelijk dat het AMKA de dag na het verstrijken van de verblijfsvergunning wordt gedeactiveerd omdat de Griekse wet bepaalt dat het AMKA wordt gedeactiveerd in geval van illegaal verblijf op Grieks grondgebied (Ibid., blz. 278: "Specifically as regards deactivation due to nonlegal residence in the country, [deactivation] shall automatically take place on the day following the expiry of validity of the residence title, in the absence of renewal, extension or withdrawal of the status of

international or temporary protection"). Gezien uw verblijfsvergunning niet voor 22 november 2025 verloopt, is uw AMKA ook tot die datum geldig.

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainland-greece_en).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u.

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigten verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Zo bevatten de documenten van de UNRWA-registratie, uw Palestijnse paspoort, uw geboorteakte en de paspoorten van uw gezinsleden louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uw Griekse identiteitskaart en uw Griekse reispas tonen aan dat u tot op heden over een geldig verblijf beschikt in Griekenland. De Griekse registratiedocumenten tonen aan dat u in Griekenland een asielprocedure doorliep. Uw Belgische arbeidsovereenkomst toont aan dat u in België aan het werk bent, maar biedt evenmin een ander perspectief op bovenstaande motivering.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar uw regio van herkomst."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat de auteur van de beslissing onbevoegd is. Hij stelt dat de handtekening van de auteur van de beslissing onleesbaar is en dat noch verzoeker noch de Raad de identiteit van de auteur van de akte en bijgevolg de bevoegdheid ervan kan vaststellen. Hij stelt dat dit middel de openbare orde betreft.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna 'EVRM') op zichzelf beschouwd of gelezen in samenhang met artikel 14 van dat Verdrag; van de artikelen 48, 48/2 tot 48/7, 48/9 § 4 en 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet') en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Na een theoretische uiteenzetting over het juridisch kader en twee arresten van de Raad, gaat verzoeker in op de algemene situatie in Griekenland voor personen die internationale bescherming genieten. Hij verwijst naar een rapport van OSAR, *Fiche d'information Grèce*, octobre 2024 en RSA, *Beneficiaries of International Protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights*, March 2024 en stelt dat hierin systemische problemen van begunstigden van internationale bescherming bevestigd worden. Verzoeker bespreekt vervolgens uitvoerig de tekortkomingen van de Griekse staat die zich uiten in alle aspecten van het leven van personen met een beschermingsstatus. Met betrekking tot het verkrijgen en vernieuwen van essentiële documenten stelt verzoeker dat de toegang tot de belangrijkste rechten van statushouders vaak afhankelijk is van het verkrijgen van documenten, wat vaak ingewikkeld is en statushouders doet belanden in een vicieuze cirkel.

Zo wijst verzoeker op de duur van de procedure voor de verlenging van de ADET en de impact hiervan op de toegang tot rechten voor statushouders en benadrukt dat voor hem de verlenging hoogstwaarschijnlijk problemen zal opleveren. Enerzijds moet het verzoek voor verlenging ten laatste 30 dagen voor de vervaldatum van het verblijfsdocument worden ingediend en is er geen tolk voorzien en anderzijds zijn vertragingen in de verlengingsprocedure alomtegenwoordig en kunnen deze zes maanden tot een jaar in beslag nemen. Verder wijst hij erop dat in die periode statushouders geen enkel recht kunnen uitoefenen en hebben zij ook geen recht op toegang tot juridische vertegenwoordiging, aangezien hun handtekening niet gecertificeerd kan beschouwd worden. Hij wijst erop dat zijn verblijfvergunning op 22 november 2025 zal verlopen. Voorts wijst verzoeker op het belang van het Fiscaal identificatienummer en het sociale zekerheidsnummer voor een daadwerkelijke toegang tot rechten als statushouder. Hij zet onder meer uiteen dat de AFM automatisch wordt gedeactiveerd op de vervaldatum van de ADET en dat het bezit van een geldig verblijfsdocument met toegang tot de arbeidsmarkt een voorwaarde is om toegang te krijgen tot de AMKA en dat geen AMKA gegeven wordt als de volgende activeringsvoorwaarden niet zijn vervuld: bewijs van verblijf en een arbeidscontract of een wervingscertificaat. Verzoeker betoogt dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland noch een bewijs van woonst, noch een arbeids- of aanstellingscontract kunnen voorleggen, waardoor hij geen actief AMKA zal kunnen verkrijgen en bijgevolg uitgesloten zal worden van toegang tot werk, sociale zekerheid, gezondheidszorg en huisvesting en dat hij in een vicieuze cirkel zal terechtkomen aangezien een actieve AMKA vereist is om een arbeidscontract te kunnen afsluiten maar dat tegelijk een arbeidsovereenkomst nodig is om de AMKA te activeren.

Wat de toegang tot de sociale zekerheid en sociale bijstandsuitkeringen betreft, stelt verzoeker dat in Griekenland statushouders grotendeels worden uitgesloten van het merendeel van de sociale uitkeringen wegens lang en strikte verblijfsvoorwaarden die geen rekening houden met hun specifieke situatie, wat leidt tot een ongelijke behandeling ten opzichte van Griekse burgers. Zij verwijst daarbij onder meer naar de vereisten van de vereiste van minstens vijf jaar en twaalf jaar in Griekenland als voorwaarde om de huisvestingspremie, geboortetoeleage en uitkering voor onverzekerde gepensioneerden te bekomen en de specifieke toegangsproblemen voor statushouders, zoals de definitie van huishouden waardoor personen die gratis worden opgevangen bij een ander huishouden dat boven de armoedegrens leeft, worden uitgesloten, en het feit dat in Athene alleen daklozen die op straat zijn geïdentificeerd door het KYADA een attest krijgen, waardoor heel wat groepen uit de boot vallen en bovendien wordt het attest van dakloosheid enkel afgeleverd voor een specifiek doel. Met betrekking tot de toegang tot huisvesting, stelt verzoeker dat hij er niet kan op rekenen om een officieel huurcontract af te sluiten en stelt dat, hoewel statushouders formeel recht hebben op gelijke behandeling met derdelanders met wettig verblijf, toegang tot huisvesting in de praktijk een grote uitdaging vormt. Hij wijst erop dat het Helios-programma officieel werd beëindigd op 30 november 2024 terwijl de opvolger, HELIOS+ nog niet van start is gegaan. Verzoeker wijst erop dat hij niet over een actieve AMKA beschikt en dat zijn verblijfsvergunning zal aflopen in januari 2027. Wat de toegang tot werk betreft, wijst verzoeker erop dat dit afhankelijk is van een voorafgaandelijke inschrijving bij EFKA, waarvoor een geldige verblijfsvergunning, AFM en AMKA vereist zijn en dat hij niet beschikt over een actieve AMKA. Inzake de toegang tot medische zorg betoogt verzoeker dat de moeilijkheden bij het verkrijgen van een AMKA directe gevolgen heeft voor de toegang tot gezondheidszorg en dat hij beroofd wordt van essentiële zorg die niet als dringend wordt beschouwd. Ook de taalkloof beperkt de toegang tot gezondheidszorg aanzienlijk en *in casu* beschikt hij niet over een actieve AMKA. Met betrekking tot de toegang tot hulp bij het verdedigen van hun rechten of het indienen van juridische procedures, betoogt verzoeker dat de ontoegankelijkheid van rechten verergerd wordt door aanhoudende tekortkomingen in informatie en ondersteuning voor vluchtelingen

en ineffectiviteit van interne juridische rechtsmiddelen. Verzoeker wijst op het gebrek aan informatie voor statushouders die terugkeren naar Griekenland wat betreft de stappen die zij moeten ondernemen om toegang te krijgen tot hun rechten en dat de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de verlenging van verblijfsvergunningen in grote mate onbereikbaar zijn. De Griekse wetgeving voorziet niet in een specifiek rechtsmiddel voor statushouders wiens rechten geschonden zijn en zij kunnen zich enkel beroepen op de regels van het administratief recht die geen doeltreffende rechtsmiddel bieden om de rechten die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus te handhaven. Het annulatieverzoek bij administratieve rechtbanken tegen handelingen of omissies van de overheid is niet effectief aangezien het de Griekse overheid niet kan dwingen om essentiële documenten of sociaal-economische rechten aan een statushouder te verstrekken. De behandeling van een verzoek tot annulatie of schadevergoeding in eerste aanleg kan volgens RSA drie tot vijf jaar duren. Er is volgens verzoeker dus geen effectief rechtsmiddel voor statushouders die het slachtoffer zijn van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest als gevolg van weigering van sociaal-economische rechten en extreme materiële deprivatie in Griekenland, wat ook geldt voor personen die uit andere Europese landen zijn teruggekeerd.

Wat zijn specifieke situatie betreft, betoogt verzoeker dat hij voldoet aan een aantal van de criteria die door de Raad zijn vastgesteld. Hij stelt dat hij psychologisch kwetsbaar is en dat zijn ervaring in Griekenland desastreus is gebleken. Wat zijn kwetsbaarheid betreft, stelt verzoeker dat zijn significant verhoogde graad van kwetsbaarheid voldoende is aangetoond gezien zijn zorgwekkende mentale gezondheidstoestand waarin hij in oktober 2023 in België aankwam. De diagnose, met name posttraumatische stress, pessimisme, huilen, verdriet, sociaal isolement, verlies van interesse en eetlust, chronische vermoeidheid en zelfmoordgedachten, wordt niet betwist of redelijk in twijfel getrokken. Deze elementen maken het moeilijk te begrijpen waarom het CGVS van mening is dat hij geen voldoende significante kwetsbaarheidsfactor vertoont in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie of waarom het CGVS geen rekening houdt met deze psychologische kwetsbaarheid, die noodzakelijkerwijs van invloed is op zijn vermogen om autonoom te zijn in Griekenland. Hij wijst in dit verband ook een arrest van 9 januari 2025 waarin de Raad uitdrukkelijk de bijzondere kwetsbaarheid heeft erkend van Palestijnse verzoekers uit Gaza. Deze kwetsbaarheid moet ook in samenhang worden bekeken met de omstandigheden die verzoeker heeft gekend in Griekenland, met name dakloosheid, politiegeweld en mensonwaardige leefomstandigheden.

Wat zijn ervaringen in Griekenland betreft, betoogt verzoeker dat deze duidelijk de systemische tekortkomingen bij de daadwerkelijke uitoefening van de vluchtelingenstatus in dit land aantonen. Hij stelt dat hij ondanks zijn erkenning hij er nooit in geslaagd is een waardig leven op te bouwen in Griekenland maar dat zijn verblijf is gekenmerkt door uitsluiting, vernederingen, honger en geweigerde bijstand. Hij zet vervolgens uiteen dat hij actief werk zocht maar nooit toegang tot legaal werk kreeg en als hij af en toe werk vond, hij 25 of 30 euro onder tafel kreeg voor 12 uur werk in omstandigheden die doen denken aan slavernij. Hij schreef zich in in een uitzendbureau in Athene maar werd geconfronteerd met de taalbarrière en racisme en wat zijn huisvesting betreft werd hij geconfronteerd met extreme precariteit. Het lukte hem meestal wel om een dak boven het hoofd te hebben maar altijd buiten de officiële huurmarkt en in erbarmelijke omstandigheden. De rest van de tijd sliep hij op straat zodat zijn status als daklozen niet betwistbaar is. Terugkeer naar een dergelijk milieu zou zijn kwetsbaarheid enkel vergroten en zijn uitzetting naar Griekenland zou daarom een fundamentele schending van internationale beschermingsprincipes betekenen. Hij wijst erop dat het CGVS nog steeds niet kan zeggen welke alternatieve stappen de verzoeker had kunnen ondernemen opdat zijn rechten zouden geëerbiedigd worden. Enerzijds is de situatie op de arbeidsmarkt zorgwekkend, waarbij ondanks een daling van de werkloosheid van 12% in 2022 tot 10% in 2023, Griekenland één van de EU- en OESO landen blijft met de hoogste werkloosheidscijfers en structurele problemen zoals wijdverspreide informele arbeid en sterke afhankelijkheid van seizoensarbeid zorgen ervoor dat toegang tot werk moeilijk blijft. Anderzijds dient ook rekening te worden gehouden met het specifieke profiel van verzoeker als erkende vluchteling. Verzoeker wijst erop dat het onderzoeksproject *“Revealing the Unseen Vulnerable Migrant Workers”* uitgevoerd in samenwerking met Solidarity Now en Generation 2.0 for Rights, Equality & Diversity de uiterst precarie situatie benadrukt waarin ongedocumenteerde migranten en vluchtelingen zich bevinden op de Griekse arbeidsmarkt. Het onderzoek toont aan dat zij geconfronteerd worden met aanzienlijke obstakels, zoals taalbarrières en een beperkte toegang tot professionele netwerken en arbeidsbemiddeling. Verzoeker besluit dat recente rapporten aantonen dat er sprake is van een structureel integratieprobleem op de Griekse arbeidsmarkt en dat het duidelijk is dat het gebrek aan officiële werkgelegenheidsmogelijkheden voor verzoeker vooral te wijten is aan het gebrek aan ondersteuning door de Griekse staat.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Juridische bijstand;
3. Refugee Support Aegean, rapport *“Recognised refugees in Greece – 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, maart 2025 (internetlink).

4. Aanvullende nota

De commissaris-generaal legt een aanvullende nota van 9 oktober 2025 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: “*Country Report: Greece. Update 2023*”, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 (internetlink); “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 (internetlink); “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 (internetlink); “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*”, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 (internetlink); “*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 (internetlink); “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*” gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 (internetlink), “*COI FOCUS GRECE Aide aux migrants*”, gepubliceerd door Cedoca (internetlink), COI Focus “*Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*”, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025 (internetlink), Pressemitteilung nr. 30/2025 van 16.04.2025, Bundesverwaltungsgericht, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/pm/2025/30> en Jugement BVerwG 1 C 18.24, Bundesverwaltungsgericht, van 16.04.2025, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/160425U1C18.24.0>, Pressemitteilung, Verwaltungsgerichtshof Kassel, van 2.09.2024, beschikbaar op <https://verwaltungsgerichtsbarkeit.hessen.de/presse/regelmaessig-kein-erneutes-asylverfahren-in-deutschland-nach-schutzgewaehrung-in-griechenland>; Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24 beschikbaar op https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Entscheidungen/DE/2025/04/rk20250401_2bvr142524.html?nn=68112, samenvatting beschikbaar op <https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Pressemitteilungen/DE/2025/bvg25-035.html?nn=68112>.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale

bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Verzoeker voert in een eerste middel aan dat de handtekening van de auteur van de bestreden beslissing onleesbaar is en dat bijgevolg noch verzoeker noch de Raad de identiteit van de auteur van de akte en bijgevolg de bevoegdheid ervan kan vaststellen. In de bestreden beslissing die zich in het administratief dossier bevindt is de naam van de adjunct-commissaris-generaal en diens handtekening voldoende leesbaar. Ter terechtzitting bevestigt verzoekers advocaat, na inzage van het administratief dossier, dat dit het geval is en gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad wat betreft het eerste middel. De Raad stelt vast dat de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing zowel door de Raad als verzoeker duidelijk kan worden vastgesteld en dat geen twijfel bestaat over de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing werd genomen door de daartoe bevoegde overheid. Het eerste middel is ongegrond.

5.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 oktober 2022 in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende, dat hem door de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus werd toegekend op 23 november 2022 en dat hem een verblijfsvergunning werd uitgereikt die geldig is tot 22 november 2025 en een reisdocument dat geldig is tot 20 april 2028 (AD, map landeninformatie, CEDOCA, *Aanvraag Derde Landen, Hellenic Republic – Ministry of Migration & Asylum, Information Request Reply*, 15/01/2024).

Verzoeker betwist niet dat hij in Griekenland als vluchteling werd erkend. Hieruit volgt dat voldoende is aangetoond dat verzoeker reeds internationale bescherming, meer bepaald de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland. Verzoeker betwist ook niet dat hij er een verblijfsvergunning en kreeg waarvan de geldigheidsduur nog niet verstreken is.

Er ligt verder geen informatie voor waaruit kan blijken dat de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoeker hebben ingetrokken of beëindigd.

Uit de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken. In de hogervermelde brief van de Griekse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van het feit dat deze status ondertussen zou zijn beëindigd of ingetrokken. Verzoeker brengt ook geen elementen bij waaruit dit zou kunnen blijken. *In casu* moet het verzoek om internationale bescherming worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat Griekenland het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland. Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5.5. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest.

De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

5.6. Verzoeker verklaart dat hij niet naar Griekenland kan terugkeren omdat hij er zich tijdens zijn verblijf daar wilde vestigen maar dit hem niet lukte. Hij verklaart dat hij er soms werk vond en met dat geld dan af en toe een slaapplek kon betalen maar ook gedurende periodes geen werk vond en dan op straat moest slapen en dan soms eten moest zoeken in het afval (NPO, p. 12-14).

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen,

formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde

belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstrekt. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asieldienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen.

Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring

van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta ("*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior

heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten; - integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus “*the European way of life*”, en vorming in sociale vaardigheden;- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiendienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving; (ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apaschólisis, DYPA); (iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven. Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (“*COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*”, 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; “*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).-

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (“*COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*”, 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt

(*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbeproeft, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistiek. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de Richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend.

Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigten van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigten van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *"Country Report: Greece. Update 2025"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35). Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé dokters.

Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren.

Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt 5 dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. *“Alkyoni II”*) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asiendienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precaire situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asiendienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor

(RAO) (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een *“certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus”* of een *“certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming”* verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland

tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

5.6. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*Ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

5.7. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker beschikt over een ADET en reispas die nog geldig zijn. Verzoeker verliet Griekenland in oktober 2023 en dus twee jaar voor het verstrijken van de geldigheid van zijn verblijfsvergunning. Verzoeker bevindt zich dus niet in de situatie van statushouders wiens ADET reeds verstreken is. Verder is verzoeker nog steeds in het bezit van zijn ADET en reispaspoort, waarvan hij de originelen voorlegde tijdens het persoonlijk onderhoud (AD, documenten, stuk 7).

Eerst moet worden nagegaan of bij verzoeker actueel sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die zijn vermogen om zijn rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden, dermate vermindert dat hij hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen. In dit verband betoogt verzoeker dat zijn significant verhoogde graad van kwetsbaarheid voldoende is aangetoond gezien de zorgwekkende gezondheidstoestand waarin hij in oktober 2023 in België aankwam. Hij wijst erop dat de diagnose niet betwist wordt, dat het moeilijk te begrijpen is waarom het CGVS geen rekening houdt met deze psychologische kwetsbaarheid en dat de Raad de bijzondere kwetsbaarheid van Palestijnse verzoekers uit Gaza erkend.

Verzoeker legde bij het CGVS een psychologisch attest neer van 2 februari 2024 opgesteld door A.M., licentiaat in klinische psychologie en L.V., klinisch psychologe verbonden aan het Espace Santé Famille in Brussel. Hierin wordt gesteld dat de erin beschreven observaties gebaseerd zijn op enkele verkennende sessies, dat de Beck Inventory werd toegepast en dat verzoeker een score van 40 haalde wat zich onder meer vertaalt in pessimisme, tristesse, sociaal isolement, suïcidale gedachten en een verlies aan interesse en vermoeidheid en een score op basis van een vragenlijst van 57 op de schaal van PTSD, wat overeenstemt met posttraumatische stress. Verder wordt nog gesteld dat deze vragenlijst de aanwezigheid onthult van belangrijke symptomen van onder meer intrusie, gedachten en dromen in verband met de stresserende gebeurtenis, en verlies aan interesse (AD, documenten, stuk 8). Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing dateert het psychologisch attest van een jaar en vier maanden voor het persoonlijk onderhoud van verzoeker en verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij na die datum nog twee maal naar de psycholoog ging, dat hij het psychologisch moeilijk had toen hij in België aankwam maar dat het intussen beter gaat. Voorts kan uit het voorgelegde psychologische attest, zoals ook terecht opgemerkt in de bestreden beslissing en niet concreet betwist in het verzoekschrift, niet afgeleid worden in welke mate de psychologische problemen die verzoeker toen had zijn cognitieve capaciteiten zou hebben beïnvloed. Evenmin kan uit het attest van 2 februari 2024 afgeleid worden in welke mate deze psychologische problemen een impact hadden op zijn vermogen om zelfstandig te functioneren en zich staande te houden in Griekenland en er zijn rechten als statushouder te doen gelden. Er liggen verder geen recente stukken voor waaruit kan blijken dat verzoeker na 2 februari 2024 nog psychologische bijstand heeft gekregen en actueel kampt met ernstig psychologische problemen die een impact zouden hebben op zijn zelfredzaamheid en functioneren.

Verzoekers algemene verwijzing naar een arrest van de Raad van 9 januari 2025 is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking van de arresten van de Raad. Door louter te verwijzen naar een arrest van de Raad waarin de bijzondere kwetsbaarheid van Palestijnse verzoekers uit Gaza, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat in zijn individuele omstandigheden sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen weliswaar blijkt dat hij van Palestijnse afkomst is, maar dat hij in Saoedi-Arabië geboren is en hij nooit in Gaza verbleven heeft en er ook geen familie heeft (NPO, p. 9). Het grootste deel van zijn naaste familie verblijft volgens zijn verklaringen in Turkije sinds 2018, waar verzoeker zelf ook enkele jaren legaal woonde en werkte voor hij in september 2022 naar Griekenland vertrok (NPO, p. 9). Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn Palestijnse afkomst een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie vertoont.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij hem actueel sprake is van ernstige medische of psychologische problemen die het vermogen van verzoeker om zijn rechten als statushouder met een nog geldige ADET in Griekenland te doen gelden, dermate verminderen dat moet worden besloten dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar dit land.

Verzoeker verklaarde dat hij soms werk vond en met dat geld soms slaapgelegenheid kon betalen in Athene nadat hij als vluchteling werd erkend, maar ook periodes dakloos was en soms aangewezen was op afval om eten te vinden. In de bestreden beslissing wordt hierover onder meer als volgt gemotiveerd: *“Verder is het evenmin aannemelijk dat u van niemand enige financiële steun ontvangen zou hebben in uw periode in Griekenland na het verkrijgen van uw verblijfsdocumenten (CGVS, p. 14). Uw vader woont namelijk nog steeds in Saoedi-Arabië waar hij werkt als ingenieur van medische apparaten (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u nog één of twee keer per maand contact met hem heeft (CGVS, p. 8). Het is dan ook erg onwaarschijnlijk dat hij u, indien u daadwerkelijk uit vuilnisbakken moest eten, geen geld zou toesturen. Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat uw twee broers werken in Turkije en dat al uw nonkels en tantes in Saoedi-Arabië wonen*

(CGVS, p. 7, 8 en 9). Met dergelijk netwerk is het weinig aannemelijk dat u nooit financiële steun van iemand ontvangen zou hebben om u aan eten of onderdak te helpen. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uw zus intussen via gezinshereniging naar Ierland verhuisde, waardoor u in uiterste nood logischerwijze ook bij haar zou kunnen aankloppen (CGVS, p. 5). Moest u bovendien daadwerkelijk zo ver gekomen zijn dat u eten moest gaan zoeken in het afval, is het erg bizar dat u nergens hulp inschakelde om aan eten te geraken. Gevraagd of er organisaties of mensen waren bij wie u terecht kon voor voedsel, stelt u dat die er niet waren (CGVS, p. 14). Gevraagd of u eventueel hulp kon krijgen bij een moskee of via andere vluchtelingen, stelt u dat u geen weet had van een moskee (CGVS, p. 14). Het is echter weinig aannemelijk dat u, die constant rondhing in "de straat van de Arabieren", zich nergens ging informeren naar hulporganisaties of liefdadigheid via de moskee (CGVS, p. 14). De blote bewering dat er simpelweg geen hulporganisaties zijn en u geen weet had van een moskee, weten dan ook allerminst te overtuigen. Moest u daadwerkelijk geen voedsel hebben, zou u zich logischerwijze via Arabieren hierover informeren, zeker gezien het ook via hen is dat u aan uw verscheidene jobs geraakte in Griekenland (CGVS, p. 13). Uw bewering dat u geen hulp van Arabieren kreeg omdat Arabieren elkaar niet helpen, raakt aldus kant noch wal (CGVS, p. 15). Hieruit kan enkel afgeleid worden dat u bewust een vertekend beeld van de werkelijkheid probeert weer te geven tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waarbij u veel geïsoleerder en hulpbehoevender pretendeert geweest te zijn, dan u in werkelijkheid was." De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de vaststelling dat met verzoekers netwerk het weinig aannemelijk maakt dat hij nooit financiële steun van iemand zou ontvangen hebben om hem aan eten of onderdak te helpen. Hij beperkt zich in wezen tot het herhalen van de problemen die hij zou hebben gekend in Griekenland nadat hij er erkend werd als vluchteling maar laat de terechte bedenkingen omtrent het onwaarschijnlijke karakter van zijn verklaring dat hij nooit financiële steun kreeg in het licht van zijn netwerk, volledig ongemoeid. Met zijn algemeen betoog weerlegt verzoeker de conclusie in de bestreden beslissing dat verzoeker bewust een vertekend beeld van de werkelijkheid probeert weer te geven tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij hij veel geïsoleerder en hulpbehoevender pretendeert geweest te zijn dan hij werkelijk was, in elk geval niet.

Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij actueel de zelfredzaamheid en middelen zou ontberen om de moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder geconfronteerd kan worden, te overwinnen.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog over een netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij indien nodig daarop zou kunnen terugvallen in geval van terugkeer om de moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder zou kunnen geconfronteerd worden in afwachting van de verlenging van zijn binnenkort verlopen ADET en de (her)activering van zijn AMKA en AFM. Zo blijkt dat verzoeker nog ooms en tantes in Saoedi-Arabië heeft (NPO, p. 7) en zijn vader er nog steeds werkt als ingenieur van medische apparatuur (NPO, p. 8). Verzoeker verklaart dat hij nog zelden contact heeft met zijn vader (NPO, p. 8) en dat hij van hem geen financiële steun kreeg maar wel nog contact heeft met zijn moeder en oudste zus (NPO, p. 9). Voorts heeft verzoeker volgens zijn verklaringen bij het CGVS en ter terechtzitting een vriendin in België waarmee hij samenwoont (NPO, p. 3). Er kan dan ook redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland op ondersteuning minstens zal kunnen rekenen van zijn netwerk in België en zijn familie die in Turkije verblijft.

Verder verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij toen in Gent werkte en legde hij ook een Belgisch arbeidscontract voor onbepaalde duur neer (AD, documenten, stuk 6) bij een schoonmaakbedrijf en verklaarde hij ter terechtzitting dat hij nu in een hotel in Gent werkt. Hieruit blijkt dat verzoeker in staat is te werken en er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker een zekere financiële reserve heeft opgebouwd, die hem kan helpen de moeilijkheden waarmee hij geconfronteerd zou kunnen worden in geval van terugkeer naar Griekenland gedurende de periode die nodig is om zijn ADET te verlengen dan wel de AFM en AMKA te (her)activeren, het hoofd te bieden.

Verzoeker kan bijgevolg voldoende zelfredzaam geacht worden om de moeilijkheden die tijdelijk kunnen gepaard gaan met het heropstarten van zijn leven als statushouder in Griekenland, zoals het vinden van een woning en werk onmiddellijk na zijn terugkeer naar deze lidstaat, het hoofd te bieden zonder daarbij als gevolg van de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker zijn verblijfsvergunning en reispas kreeg in juni 2023 en in oktober 2023 uit Griekenland vertrok (NPO, p. 10, 12). De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de

nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen ook dat hij onmiddellijk nadat in het opvangcentrum in Samos te horen kreeg dat hij een status kreeg in Griekenland, zijn plan was om Griekenland te verlaten en dat dit ook zijn plan was toen hij uiteindelijk zijn verblijfsdocumenten kreeg (NPO, p. 11-12). Verzoeker verklaart dus enerzijds dat hij zich de hele periode dat hij er verbleef, probeerde om zich te vestigen, maar tegelijk dat hij steeds het plan had om Griekenland te verlaten van zodra hij de status had gekregen en ook nadat hij zijn verblijfsdocumenten had bekomen. Uit de verklaringen en de handelswijze van verzoeker blijkt in elk geval niet dat verzoeker de intentie had noch een volwaardige poging heeft ondernomen om zijn leven in Griekenland vorm te geven nadat hij er erkend was als vluchteling en uiteindelijk de documenten had verkregen die hem toelaten zijn rechten als statushouder ten volle te doen gelden. Verzoeker voert geen concreet verweer tegen de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Waar verzoeker nog stelt dat het CGVS niet zegt welke alternatieve stappen hij had kunnen nemen opdat zijn rechten zouden worden geëerbiedigd, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker blijkbaar nooit de intentie had om zich duurzaam in Griekenland te vestigen en dat hij bewust een vertekend beeld van werkelijkheid probeerde weer te geven tijdens het persoonlijk onderhoud om zich geïsoleerder en hulpbehoevender voor te doen dan hij in werkelijkheid was. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker voldoende zelfredzaam kan worden geacht de moeilijkheden die tijdelijk kunnen gepaard gaan met het heropstarten van zijn leven als statushouder in Griekenland, zoals het vinden van een woning en werk onmiddellijk na zijn terugkeer naar deze lidstaat, het hoofd te bieden.

Waar verzoeker nog aanhaalde meerdere keren te zijn onderworpen aan identiteitscontroles in Griekenland en persoonlijk geïnterviewd te zijn door de Griekse politie uit racistische motieven, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd: *"U verklaart met name dat u meerdere keren onderworpen werd aan identiteitscontroles door de Griekse politie waarbij u zich van al uw kleren moest ontdoen (CGVS, p. 16-17). Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u persoonlijk geïnterviewd werd door de Griekse politie omwille van racistische motieven. U zegt namelijk dat deze controles plaatsvonden op de plek waar u sliep in Athene tussen de drugsverslaafden, Grieken en andere nationaliteiten (CGVS, p. 17). Het is echter erg waarschijnlijk dat de Griekse politie identiteitscontroles uitvoerde net omwille van de overlast die er plaatsvond door onder andere mensen die op straat overnachten en drugsgebruikers. Uit uw verklaringen blijkt dan ook veeleer dat u op ongelukkige wijze meermaals werd tegengehouden voor persoonscontroles die veelvuldig plaatsvinden in een onveilige wijk in de hoofdstad, dan dat u geïnterviewd werd door de politie omwille van racistische motieven. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (NPO, p. 16-17), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in [EU-lidstaat die bescherming verleende] geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet."* De Raad slechts vaststellen dat verzoeker deze motieven die correct zijn en steun vinden in het administratief niet betwist met betrekking tot het feit dat hij geen poging ondernam om de hulp of bescherming in te roepen van de bevoegde instanties. Verzoeker toont ook niet aan dat hij in geval van terugkeer, zich niet tot de Griekse autoriteiten zou kunnen wenden indien hij racistisch bejegend zou worden.

Met de door verzoeker op algemene wijze uiteengezette problemen voor statushouders in Griekenland om toegang te krijgen tot huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg, sociale bijstand en de bureaucratische obstakels waarmee statushouders kunnen te maken krijgen bij het verlengen of (her)activeren van de AMKA en AFM, de taalbarrière en gebrek aan informatie werd hierboven in de bespreking van de algemene situatie van statushouders in Griekenland reeds rekening gehouden. Verzoeker hanteert daarbij dezelfde bronnen als diegene waarop bovenstaande analyse is gebaseerd en toont niet aan dat daarbij de verkeerde conclusie is getrokken. In zoverre verzoeker verwijst naar de resultaten van een onderzoeksproject waaruit blijkt dat vluchtelingen en migranten zonder documenten worden geconfronteerd met aanzienlijke obstakels op de arbeidsmarkt en de hoge werkloosheidscijfers in Griekenland, dient herhaald dat verzoeker over een nog geldige ADET beschikt en deze nog in zijn bezit heeft en dat niet wordt betwist dat er veel werkloosheid is in Griekenland en statushouders met dergelijke obstakels kunnen geconfronteerd worden, maar dat hieruit niet kan worden afgeleid, dat verzoeker als statushouder in geval van terugkeer in zijn individuele omstandigheden, waaronder zijn netwerk en middelen, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat verder niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient concreet aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid

bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Tenslotte kunnen de overige documenten die door verzoeker werden neergelegd, met name zijn Palestijns paspoort met Egyptisch visum, zijn geboorteakte, de paspoorten van zijn gezinsleden, documenten van de UNRWA registratie van zijn gezinsleden en de registratiedocumenten Griekenland (AD, documenten, stukken 1, 2, 3, 4, 5 en 9), geen ander licht werpen op bovenstaande analyse. Deze stukken hebben betrekking op elementen die als dusdanig niet betwist worden maar die ook niet relevant zijn voor het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming aangezien zij geen verband houden met de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker in zijn hoedanigheid van statushouder in Griekenland, in geval van terugkeer naar deze lidstaat. Met deze documenten maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er zijn rechten als statushouder doen gelden, te meer nu zijn verblijfsvergunning nog geldig is, hij voldoende zelfredzaam kan worden geacht en geen bijzondere kwetsbaarheid wordt aangetoond die zijn vermogen om zijn rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden dermate aantast dat hij hierdoor een reëel risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest in geval van terugkeer naar dit land.

De verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor hem sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Griekenland. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen

schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
------------	---

A.-M. DE WEERDT,	griffier.
------------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET